

En ik
dan?

Leesvoorbeeld

LUC DESCAMPS

En ik dan?

BANGKOK,
FINAL
DESTINATION

4

P E L C K M A N S

Inhoud

1	Dolle neushoorn	7
2	Een kwestie van tactiek	11
3	Muntthee en zachte kussens	15
4	Stakingen en afgezakte broeken	22
5	Onderbroken cadans	27
6	Kleffe broodjes en plastic bakjes	33
7	Sproeiers en natte broeken	43
8	Citroengras en gember	49
9	Treinen en boten	54
10	Gongs en voetschimmels	62
11	Geconstipeerde eend	69
12	Kanalen en vijvers	73
13	Platgeknepen handen en platte pannenkoeken	83
14	De ene pier is de andere niet	94
15	Trap naar het paradijs	101
16	Het beest is weg	105
17	Koffie met een donderwolkje melk	114
18	Apen, berggeiten en zeekoeien	120

19	Naalden en zuurstofmaskers	126
20	De wraak van de jungle	134
21	Pretpark op zee	141
22	Het paradijs heeft een naam	145
23	Gedroogde haring aan een touw	154
24	Brulkickers en pollepels	163
25	Vissen met tanden	168
26	Tsunami	175
27	Carpe diem	183
28	Slangen en beten	192
29	Internationale burger	199
30	Marktdag	207
31	Klein en nederig	214
32	Fietsen en noedels	222
33	Fitness, Japanners en discolampen	230
34	Liefde is sterker dan vlieg angst	238

Dolle neushoorn

‘Tiiiiiiii!’

Ik herinner me dat ik op de dag van mijn veertiende verjaardag een soortgelijke kreet slaakte. Hoog en schrill, toen nog met aangeblazen h, maar die laat ik nu achterwege. Toen vloog ik in een spontane reactie mijn vader om de hals, maar bij gebrek aan een of andere vorm van menselijke aanwezigheid in mijn slaapkamer, gooi ik in een totaal onzinnige reactie mijn telefoon van me af. Gelukkig belandt die op mijn bed, zodat ik niet met een gebarsten scherm zit. Gedurende een kort moment staar ik naar het toestel op mijn bedsprei, waarna ik het weer vastpak, het bericht herlees en opnieuw begin te gillen, nog luider. Nu ontstaat er ook een tweede geluid in huis: dat van hollende voetstappen op de trap, gevolgd door een schreeuw van mijn moeder: ‘Edward, snel! Er is iets met Emma!’

Het volgende ogenblik zwaait mijn deur open en sta ik oog in oog met mijn moeder, die mij met een van paniek vertrokken gezicht aanstaart en roept: ‘Emma, wat is er?’

Happend als een vis op het droge wijs ik naar mijn mobieltje, niet in staat om nog een geluid uit te bren-

gen. Tegelijkertijd besef ik dat ik misschien wat aan het overdrijven ben en dwing ik mezelf om kalm te worden. Ik wil net zo rustig mogelijk uitleggen waarom ik die ijselijke gil slaakte, wanneer ineens een geluid weerklinkt als van een dol geworden neushoorn die onze trap op dendert. Dan zie ik Edward, mijn pluspapa, binnen struikelen. De blik in zijn ogen is die van een bruine beer op speed. Hij stuitert ons voorbij en landt ongelukkig genoeg net naast mijn bed en met zijn hoofd tegen mijn kledingkast. Als hij een mobieltje was, had hij nu vast een gebarsten scherm.

‘Ed!’ schreeuwt mijn moeder.

‘Au!’ brult Edward.

En ik, ik hou mijn mond, beseffend dat ik deze ellende wel een klein beetje heb veroorzaakt.

‘Wat doe je toch, Ed?’ vraagt mijn moeder.

‘Ik dacht dat Emma in gevaar was,’ kreunt hij, wrijvend over een snel groeiende buil op zijn voorhoofd.

‘En dit is jouw manier om ter hulp te schieten?’ valt mijn moeder hem aan. ‘Jezelf het ziekenhuis in knallen?’

‘Het tapijtje,’ mompelt hij verontschuldigend, wijzend naar het verfrommelde vloerkleedje dat normaal gezien netjes bij de deur ligt.

‘Nooit gehoord van je voeten opheffen? Hoe haal je het ook in je hoofd om als een dolle stier naar boven te rennen?’

Zelf had ik spontaan aan een neushoorn gedacht, maar een dolle stier is ook geen slechte vergelijking. Olé!

‘Ik dacht dat er iets ergs was met Emma,’ probeert hij weer en hij krabbelt moeizaam en kreunend overeind.

‘Bravo voor je hulp, moet ik zeggen,’ merkt mijn moeder sarcastisch op. ‘Wat een geluk dat er niet echt iets aan de hand was. Ze kon al drie keer dood zijn geweest.’

Dat ze een paar minuten geleden zelf half hysterisch gilte alsof ik aan het sterven was, is ze gemakkelijke halve vergeten. Edward staat er wat bedremmeld bij en ik heb al spijt dat ik me zo heb laten gaan.

‘En wat is nu het grote probleem?’ richt mijn moeder zich tot mij. Ze kijkt naar mijn bed en naar de vloer en zegt: ‘Ik zie in ieder geval geen bloed.’

‘Het is niets,’ zeg ik. De magie van het moment is al lang verbroken.

‘Niets? Noem jij dat niets? Je gilt de halve buurt bij elkaar, bezorgt mij bijna een appelflauwte en je zorgt er ei zo na voor dat je stiefvader zichzelf de dood in jaagt. En dan ga je doodleuk vertellen dat er niets aan de hand is?’

Meesterlijk hoe ze dat doet, van het ene moment op het andere haar pijlen op een nieuw slachtoffer richten.

‘Ik kreeg een berichtje,’ zeg ik ietwat beteuterd.

‘Een berichtje?’ vraagt ze ongelovig. Ik had kunnen denken dat ze dat niet als een goed excuus zou aanvaarden. ‘Van wie dan wel?’

‘Paps,’ zeg ik.

Daarmee heb ik haar stil. Heel even toch. Ze ademt snuivend in door haar neus en zegt dan: ‘Je vader, ik had het kunnen weten. Met wat voor onzin bestookt hij je nu weer? Ongelofelijk hoe die man erin slaagt om jaren na zijn vertrek dit huis nog altijd in rep en roer te zetten.’

Hopla, nu is het mijn vader die de pineut is. En de arme man is hier niet eens om zich te verdedigen.

‘Wel? Ga je het me nog vertellen? Of vind je dat je met die gil alles al hebt uitgelegd?’

Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan dat ik me zo heb laten gaan. Nu moet ik op het slechtst mogelijke moment vertellen wat paps mij heeft laten weten.

‘We gaan op reis,’ zeg ik, kijkend naar het toestel in mijn hand. Ik durf het niet blij te zeggen, alhoewel ik vanbinnen nog altijd door het dolle heen ben.

‘We gaan op reis. Wie zijn “we”? Jij en je vader? Alweer? Waar haalt hij dat geld vandaan? En komt het niet in je op om dat eerst aan mij te vragen? Naar waar gaat het deze keer?’

Dat zijn veel vragen ineens. Ik besluit om alleen op de laatste te antwoorden en zeg: ‘Thailand.’

Mijn moeder kijkt me compleet verrast aan. Ze trekt haar wenkbrauwen op en fronst vervolgens terwijl ze rood aanloopt.

‘Vergeet het!’ roept ze, voor ze zich omdraait en woedend op de vloer stampend mijn kamer verlaat.

Edward kijkt me nog enigszins versuft aan en volgt zijn vrouw naar beneden. Ik blijf alleen achter in mijn kamer met het besef dat ik dit beter had moeten aanpakken.

Een kwestie van tactiek

'Iiiiiiiii!'

Deze keer ben ik het niet. Ik hou de telefoon ver van mijn oor om geen blijvende gehoorschade op te lopen. Ik heb Amira net verteld over mijn aankomende reis naar Thailand. Het feit dat mijn vader heeft gezegd dat Amira mee mag, doet al haar stoppen doorslaan.

'Rustig, Amira,' zeg ik.

'Rustig? Rustig? Je zegt dat we naar Thailand gaan en ik moet rustig blijven? Echt waar, Emma, dat is... Iii-iiiiii!'

Daar heb je die gil weer. Ze houdt hem zo lang aan dat ze zo meteen echt in ademnood moet komen.

'Amira, wat is er?' hoor ik ineens de stem van haar moeder.

'Niks mama, ik... Iiiiiiiii! Het is niets.'

Dat is het verschil tussen onze beide moeders. Die van Amira is de uitzinnige reacties van haar dochter zo gewoon dat ze niet verder vraagt. Hoogstwaarschijnlijk heeft ze haar kamer al verlaten, zachtjes hoofdschuddend en met die minzame glimlach op haar gezicht die zo typerend is voor haar. Soms wou ik dat ik zo'n moeder had.

Als Amira zo doet, is het gewoon een kwestie van haar te laten uitrazen. Ze is als een stoomketel waarvan de veiligheidsklep op het laatste nippertje opengaat.

‘Nee, echt, Thailand,’ hijgt ze uiteindelijk. ‘En ik mag echt mee?’

‘Yep, affirmatief,’ antwoord ik met een woord dat zo uit de mond van mijn pluspapa zou kunnen komen.

‘Dat is geweldig.’

Het wordt stil en ik vermoed dat er een aantal rader-tjes in Amira’s hoofd aan het draaien zijn gegaan.

‘Maar...’ zegt ze uiteindelijk. ‘Hoeveel kost zo’n reis? Dat kan ik nooit betalen.’

‘Nu komt het beste stuk,’ zeg ik vrolijk. ‘Mary trak-teert.’

‘Wat?’

‘Zij betaalt alles, ook voor jou. Dat heeft ze gezegd tegen mijn vader.’

‘Nee, echt? Iiiiiiiii!’

Daar gaat ze weer. Gelukkig minder lang dan zonet. Ik denk dat ze nog steeds op haar adem trapt.

‘Maar we zouden toch naar Amerika gaan?’

‘Dacht ik ook,’ antwoord ik. ‘Maar blijkbaar moet ze voor een of andere boekpromotie naar Thailand en dat leek haar een leuke gelegenheid om ons uit te nodigen. Amerika of Thailand, mij maakt het niet uit, hoor. Ik ruil het westen met alle plezier voor het oosten.’

‘Ik weet niet wat te zeggen,’ brengt Amira uit.

‘Ik merk het,’ lach ik. ‘Buiten wat hysterisch gegil komt er weinig.’

‘Mijn ouders laten me nooit gaan,’ zegt ze nu. Alle enthousiasme is uit haar stem verdwenen. ‘Zeker mijn vader niet.’

‘Vast wel, vorige keer is het toch ook gelukt?’

‘Ja, om in Antwerpen te komen logeren. Dit is wel naar de andere kant van de wereld, hè. En voor hoelang misschien?’

‘Twee weken... kerstvakantie.’

‘Vergeet het al maar, dat lukt nooit.’

‘Hoor ik jou nu opgeven? Zo ken ik je niet.’

‘Echt waar, Emma, ik...’

‘Stop! Geen woord meer! Jij gaat met mij mee naar Thailand en daar ga je zelf voor zorgen! Amira, zo’n kans krijg je maar één keer in je leven.’

‘Ik weet het, maar...’

‘Niks te maren. Jij zet het grootste charmeoffensief van je leven in en je zorgt ervoor dat je mee mag. Einde van de discussie!’

Met een zucht geeft Amira zich gewonnen. Ik weet dat ze dit niet gemakkelijk vindt, maar moeilijker dan mijn moeder kan haar vader niet zijn.

‘Desnoods kom ik wel een goed woordje doen,’ zeg ik er nog bij.

Ik zou niet weten wat ik meer zou kunnen doen dan droevige puppyogen trekken en smekend ‘Please?’ zeggen, maar als het moet, dan doe ik het.

Koude oorlog voeren is er al lang niet meer bij. Onder-tussen heb ik genoeg ervaring opgedaan om gepast te reageren op de nukkigheid van mijn moeder. Geduldig en meegaand zijn, enkele ietwat manipulerende gesprekken voeren met Edward zodat die een goed woordje doet bij haar en wijzen op het feit dat de biologische band met mijn vader aan me trekt, zonder dat ik haar daar-

door minder graag zou zien. Kortom, doen wat je moet doen als zestienjarige die weet wat ze wil. Resultaat: mijn moeder draait bij, vooral wanneer ze hoort dat Amira's ouders hun dochter ook de toelating hebben gegeven om mee te gaan. Dat laatste is niet helemaal waar – Amira heeft de vraag nog niet durven te stellen, maar dat is gewoon een kwestie van tijd. Ik ben er trouwens van overtuigd dat ze ja zullen zeggen, dus technisch gezien is dat niet liegen.

Mary heeft de tickets al besteld – in haar Amerikaanse enthousiasme gaat ook zij ervan uit dat Amira's ouders geen spelbrekers zullen zijn – en ze heeft het programma doorgemailed. Ik moet toegeven dat het zijn voordelen heeft als je vader bevriend is met een rijke, Amerikaanse schrijfster. We vliegen met Qatar Airways in twee keer naar Bangkok met een tussenstop in Doha. In Bangkok zal Mary ons opwachten. Na een paar overnachtingen in de miljoenenstad vliegen we naar Krabi, waar we de boot nemen naar Railay, daar overnachten we twee keer om dan per boot naar Phi Phi te varen. Een andere boot brengt ons naar Phuket waar we zijn uitgenodigd op een groot feest ter ere van Mary. De laatste stop wordt opnieuw Bangkok, vanwaar het dan terug naar België gaat. Het klinkt eenvoudig en kort, maar ik heb er zoveel zin in! Samen met Amira op reis, telkens als ik eraan denk maak ik een klein huppelsprongetje van plezier.

3

Muntthee en zachte kussens

‘Amira’s ouders willen je spreken, paps.’

‘Hoezo, hoe bedoel je?’

‘Gewoon zoals ik het zeg, ze willen je spreken.’

Het wordt stil aan de andere kant van de lijn, een teken dat mijn vader nadenkt.

‘Je bedoelt dat ze met mij willen praten,’ concludeert hij na een tijdje.

Ik draai met mijn ogen en zeg geduldig: ‘Ja.’

‘Ik begrijp het. Ze willen vast kennis met me maken voordat ze hun dochter met ons mee laten gaan. Logisch. Natuurlijk willen ze over de reis praten.’

‘Ik denk niet dat ze het over de weersvoorspelling voor de kerstvakantie willen hebben,’ zeg ik een beetje spottend.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordt hij in alle ernst. ‘Daar heb je ongetwijfeld gelijk in.’

Dat is nu het verschil tussen mijn ouders. Mijn moeder zou zich flink in haar gat gebeten voelen door die opmerking en zeggen dat het echt niet nodig is om zo neerbuigend te doen. Mijn vader merkt niet eens dat ik

met hem lach. Wat dat betreft, is hij veel gemakkelijker om mee om te gaan. Maar ja, hij heeft dan weer andere gebreken.

‘Ze willen je uitnodigen op de thee.’

‘Willen ze dat ik naar hen toe ga?’

‘Dat houdt een uitnodiging meestal in, ja.’

‘Ik? Alleen?’

‘Dat hebben ze niet gezegd.’

‘Dan heb ik liever dat je meegaat. Het is tenslotte jouw vriendin. Het zou wat raar kunnen overkomen als ik, een volwassen man, zou vragen of hun dochter met me mee op vakantie mag. Dat zou kunnen overkomen als...’

‘Al goed, al goed, paps,’ onderbreek ik hem snel. ‘Ik heb het al begrepen. Ik wil gerust meegaan.’

‘Echt? Dat is lief.’

‘Zoals je zelf al zei, het is *mijn* vriendin.’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordt hij.

Drie dagen later staan we op de stoep van Amira’s huis, mijn vader en ik. Amira doet open en wipt van het ene been op het andere.

‘Dag meneer Van Camp,’ begroet ze mijn vader. Naar mij lacht ze alleen maar.

‘Moet je plassen?’ vraag ik.

‘Ik? Nee, duh.’

‘Sta dan eens stil.’

‘Gaat niet. Ik ben veel te zenuwachtig. Mijn vader is nog altijd niet overtuigd.’

‘Hoezo, ik dacht dat het in orde was en dat ze gewoon nog even met mijn vader wilden spreken?’

‘Paps heeft gezegd dat hij pas een beslissing zal nemen na dit gesprek.’

Tegelijkertijd kijken we verwachtingsvol naar mijn vader. Met onze blikken maken we duidelijk dat ons geluk nu in zijn handen ligt. Hij glimlacht geruststellend.

‘Maak jullie maar geen zorgen. Ik zal dat varkentje wel eens wassen.’

Die woorden klinken allesbehalve geruststellend.

Mijn vader klakt goedkeurend met zijn tong als we de woonkamer binnenkomen. Die is heel stemmig ingericht met als blikvanger een enorm hoeksalon met wel twintig kussens en een lage, glazen salontafel. Ik ben hier al eerder geweest en de sierlijke lampen met okerkleurige kappen verspreiden een heel gezellig licht, maar om daarom met je tong te klakken alsof je een paard aanzet tot een lichte draf... Ik vrees dat hij daarmee al meteen geen beste eerste indruk geeft. Amira’s vader reageert gelukkig niet op het denigrerende geluid en schudt hem hartelijk de hand.

‘Welkom in onze woning, meneer Van Camp. Heel aangenaam om kennis met u te maken.’

‘Dat is geheel wederzijds,’ zegt mijn vader beleefd. ‘Meneer...’

‘O, noem me alstublieft Achmed.’

‘Ahem, ja natuurlijk... Achmed.’

‘En dit is mijn echtgenote, Amira’s mama,’ zegt Achmed.

Ook de moeder van Amira schudt mijn vader de hand.

‘Ook aangenaam met u kennis te maken, mevrouw...’ zegt mijn vader met een brede glimlach.

Hij kijkt even naar mij, maar als hij merkt dat er geen naam van Amira’s moeder volgt, haalt hij de glimlach van zijn gezicht en schraapt hij zijn keel.

‘Maar gaat u toch zitten,’ nodigt Achmed mijn vader uit, naar het hoeksalon wijzend.

‘Dank u... natuurlijk,’ zegt mijn vader.

Wat dan volgt, is een staaltje onvervalste comedy. De zitting is betrekkelijk laag tegen de grond en heel breed. Mijn vader misrekent zich in de hoogte van de zetel, valt achterover en vindt verraderlijk laat steun in zijn rug. Resultaat, hij hangt daar als een baviaan met reuma in de lianen. Krochend en een verontschuldiging mompelend worstelt hij zich in een meer acceptabele houding, maar het is van zijn gezicht af te lezen dat hij zich niet comfortabel voelt. Amira’s ouders wisselen een blik van verstandhouding, maar doen verder alsof ze niets gemerkt hebben. Heel tactvol van hen.

‘Kan ik u plezieren met een kopje muntthee?’ vraagt Amira’s moeder.

Als er iets is waar mijn vader niet van houdt, dan is het muntthee. Het was fair geweest als ik hem verwittigd had, maar ik was bang dat hij de uitnodiging dan niet zou willen aanvaarden. Hij opent zijn mond om iets te antwoorden en ik hoop maar dat hij niet zo onbeleefd zal zijn om te weigeren, maar Achmed is hem voor.

‘Het is een traditie om een geëerde gast te verwelkomen met muntthee,’ zegt hij.

‘O, ah, ahem... natuurlijk,’ zegt mijn vader. ‘Graag zelfs.’

Dank je wel, paps. Een goed punt.

‘Mmm, lekker,’ zegt mijn vader nadat hij van de mierzoete thee heeft genipt en hij trekt er een gezicht bij alsof hij het meent. Ik wist niet dat hij zo overtuigend kon liegen.

‘Amira vertelde me dat u haar hebt uitgenodigd voor een reis,’ valt Achmed met de deur in huis.

‘Dat is niet helemaal de waarheid,’ antwoordt mijn vader.

Achmed trekt één wenkbrauw op en de blik die hij vervolgens in Amira’s richting stuurt belooft niet veel goeds. Inwendig sla ik lichtjes in paniek. Het ziet ernaar uit dat mijn vader al met zijn eerste zin alles naar de knoppen helpt.

‘U moet weten dat ik een zeer goede vriendin heb in de Verenigde Staten, een internationaal zeer succesvol auteur, en zij heeft ons uitgenodigd. Amira en Emma waren erbij toen ze op bezoek kwam in Antwerpen en nu wil ze graag dat Amira meekomt.’

Oef, toch wat meer context.

‘Thailand is niet bij de deur,’ zegt Achmed.

‘Nee, dat klopt. Veel verder kunnen we het niet gaan zoeken, hahaha.’

Mijn vader is de enige die lacht.

‘U begrijpt dat ik mijn dochter niet zomaar de toelating kan geven om met een wildvreemde op reis te gaan naar een land met een onbekende cultuur.’

‘O, dat snap ik zeker,’ antwoordt mijn vader. ‘Ik zou Emma ook niet met de eerste de beste meegeven naar pakweg Marokko.’

Inwendig zet ik het op een gillen. Je zou denken dat hij het ervoor doet. Achmeds wenkbrauw gaat weer de hoogte in. Hij voelt zich vast beledigd.

‘Maar nu ik hier zit en geniet van uw lekkere thee en aangename gezelschap, zou ik mijn dochter met een gerust geweten aan u toevertrouwen op een reis naar uw land.’

‘Wij zijn Belgen,’ zegt Achmed droog. ‘Dit is ons land.’

‘Ja, natuurlijk,’ herstelt mijn vader zich. ‘Ik bedoel maar... als u op reis zou gaan naar familie in Marokko en zou aanbieden om Emma mee te nemen – niet dat ik dat verwacht, hoor – dan zou ik er alle vertrouwen in hebben dat ze in goede handen is. Ik wil maar zeggen dat ik uiteraard heel goed op Amira zal passen. Ik zal haar niet uit het oog verliezen.’

De wenkbrauw gaat weer in rustmodus en ik slaak een inwendige zucht. De crisis lijkt bedwongen.

‘Behalve ’s nachts natuurlijk,’ laat mijn vader er lachend op volgen. ‘Ik slaap natuurlijk niet bij uw dochter.’

Daar gaat de wenkbrauw weer en ik hap naar adem. Wat zegt hij nu?

‘Nee nee; het wordt geregeld dat de meisjes samen op een kamer slapen. Amira zal nooit alleen zijn en ik laat hen er ook ooit alleen opuit trekken. Dat kan ik u verzekeren. We logeren alleen in goede hotels, ook daar kunt u gerust in zijn.’

En zo gaat het een hele tijd verder. De wenkbrauw van Amira’s vader gaat zo vaak op en neer dat hij vannacht vast wakker ligt met barstende hoofdpijn, maar

elke keer slaagt mijn vader er – gelukkig – in om het opkomende wantrouwen opnieuw de kop in te drukken. Acht glaasjes muntthee en minstens evenveel domme uitspraken later kijkt Achmed naar zijn vrouw. Het echtpaar kijkt elkaar een paar seconden zwijgend aan en dan knikt Amira's moeder bijna onmerkbaar.

‘Misschien moeten we maar akkoord gaan,’ zegt Achmed dan.

Ik meen enige aarzeling in zijn stem te horen, maar het is eruit. Amira mag mee! Mijn vriendin veert op en vliegt haar vader en vervolgens haar moeder om de hals. Tegen zoveel spontane vreugde zijn haar ouders niet bestand en lachend zegt haar vader: ‘Dat moeten we vieren met nog wat muntthee.’

Mijn vader glimlacht welwillend, maar aan zijn onderliggende grimas te zien is hij inwendig een verwoed gevecht aan het leveren om zijn gespannen blaas onder controle te houden. Dat is zowat mijn laatste observatie, want het volgende moment trekt Amira me van de zetel voor een huppelknuffel die iedereen aan het lachen brengt. Onze missie is geslaagd, we gaan naar Thailand!

4

Stakingen en afgezakte broeken

Uiterekend op de dag dat wij met de trein naar Schiphol willen, vinden de Belgische spoorwegen het nodig om het treinverkeer in het hele land lam te leggen. En mijn vader heeft al geen hoge pet op van de NMBS. Gelukkig hebben ze de staking lang genoeg van tevoren aangekondigd zodat we de nodige maatregelen konden treffen. Na heel wat discussies – vooral met mijn moeder, want die wilde me met alle geweld met de auto naar Amsterdam brengen – werd er beslist dat we de trein zouden nemen in Roosendaal, net over de grens. Veel beter voor het milieu; aan de gigantische ecologische voetafdruk die onze vliegreis veroorzaakt denk ik liever niet.

De grote hal van het station in Roosendaal is één groot tochtgat en mijn moeder checkt geregeld of mijn sjaal strak genoeg zit – ‘Of wil je met een longontsteking in Thailand aankomen?’ Edward probeert Amira’s vader te onderhouden over de nieuwste *Spitfire* die hij in elkaar aan het knutselen is, maar Achmed toont al even weinig interesse in Wereldoorlog II als in modelbouw. Om de tijd te doden kijkt mijn vader voortdu-

rend van zijn polshorloge naar de grote klok, alsof hij geen van beide vertrouwt. In dit station kom je het perron niet op zonder ticket, dus als het uur van vertrek is aangebroken, breekt er een geknuffel van jewelste los. Amira wipt van haar vader naar haar moeder, knuffelt vervolgens mij om mij direct lachend weer los te laten omdat we immers samen vertrekken. De knuffel die ik van Amira's mama krijg is warmer dan die van mijn eigen moeder, maar dat komt omdat mams nu eenmaal niet zo goed is in aanraken. Ik weet dat ze haar omhelzing warmer bedoelt. Edward knuffelt me wat houterig en Achmed beperkt zich tot een stevige handdruk. In al dat lichamelijke gedoe staat mijn vader er wat verloren bij en hij is zichtbaar opgelucht als we eindelijk zijn uitgeknuffeld. De veiligheidsinstructies die ik nog snel meekrijg van mijn moeder weergalmen in de kale vertrekhal en Achmed vertrouwt zijn dochter een aantal boodschappen in het Arabisch toe, waar ik uiteraard niets van begrijp. Dan is eindelijk het moment aangebroken om onze treintickets te scannen en de poort naar Thailand te openen. We zijn weg!

Eens het poortje voorbij haast mijn vader zich in de richting van de tunnel die ons naar perron 3 moet brengen. Dat wordt geen lachertje om met onze zware koffer op die trappen te zeulen. Amira stoot me aan en wijst naar het icoontje van de lift verderop.

‘Paps!’ roep ik.

‘Geen tijd, Emma. Onze trein!’ roept hij terug en stuntelig daalt hij met zijn grote koffer de trap af.

‘Maar paps.’

‘Nu even niet Emma,’ hijgt hij. ‘Zwaar!’
Pas als hij beneden is, kijkt hij op.
‘Wat sta je daar nu nog te staan?’ puft hij. ‘Kom op.
We willen onze trein niet missen.’
‘Daar is een lift,’ wijs ik.
‘Wat zeg je?’
‘Een lift, daar!’
‘Waarom zei je dat niet eerder? Je zag me toch met
die zware koffer zeulen.’
‘Ik kreeg de kans niet,’ antwoord ik.
‘Wacht, ik kom.’
‘Maar...’
‘Momentje,’ kreunt hij, terwijl hij zijn koffer de trap
op draagt.
Ik kijk naar Amira en haal mijn schouders op. Mijn
vriendin lacht geamuseerd.
‘Waarom kom je nu weer naar boven?’ vraag ik als
hij naast ons staat uit te hijgen.
‘Je zei zelf dat er een lift was.’
‘Ja, voor wie slim genoeg is om niet eerst naar bene-
den te gaan. Nu had je net zo goed de trap naar perron 3
kunnen nemen.’
‘En jullie alleen laten? Ik heb een belofte gedaan aan
Amira’s vader. Kom, hop! Die trein blijft niet eeuwig
wachten.’
Mijn vader is duidelijk zijn eigen chaotische zelf.

We raken zonder veel omhaal op perron 3 en in de trein.
Tenminste, als ik even niet meereken dat mijn vader zich
bij het instappen misstapt en bijna met zijn been klem
komt te zitten tussen het opstapje en de perronkade.